

El diable sobre rodes

La història és bèstia, antiga i coneguda: l'any 2004 Transports Municipals de Barcelona (TMB) va acusar el conductor d'autobusos Pablo Díez d'haver robat 1,10 euros, l'import d'un bitllet. El senyor Díez ho va negar. L'empresa va amenaçar d'acomiadar-lo. Díez va continuar negant el robatori. L'empresa, presidida aleshores per Xavier Casas, va suggerir-li que acceptés la falta i que, en canvi, únicament l'expulsarien per sis mesos. Això sí, perdria l'antiguitat, l'horari i una part del sou. Díez es va mantenir ferm. I sí, sí, el van acomiadar per un suposat robatori d'euro amb deu.

La història és bèstia, antiga i coneguda: l'any 2004 Transports Municipals de Barcelona (TMB) va acusar el conductor d'autobusos Pablo Díez d'haver robat 1,10 euros, l'import d'un bitllet. El senyor Díez ho va negar. L'empresa va amenaçar d'acomiadar-lo. Díez va continuar negant el robatori. L'empresa, presidida aleshores per Xavier Casas, va suggerir-li que acceptés la falta i que, en canvi, únicament l'expulsarien per sis mesos. Això sí, perdria l'antiguitat, l'horari i una part del sou. Díez es va mantenir ferm. I sí, sí, el van acomiadar per un suposat robatori d'euro amb deu. L'últim dia de feina Pablo Díez va fer la seva ruta habitual, va deixar l'autobús a la cotxera i va apagar el motor. En acabat, no va tornar a casa. I ca: [Pablo Díez](#), encara vestit amb l'uniforme d'empresa i amb la carta d'acomiadament a la butxaca, se'n va anar a Montjuïc, va escollir un arbre i es va penjar.

Que bèstia, la vida, a vegades.

Ara que la vaga d'autobusos de Barcelona ja s'ha acabat convé de [recordar](#) aquest greu, gravíssim, incident, per comprendre millor per què la vaga ha tingut una certa agror. Tots hem vist la mala bava continguda que ha circulat. Venia de lluny i tenia un nom: Pablo Díez. Aquestes coses pesen. I pesen els detalls. Segons que explica el llibre 'Pablo Díez: la otra cara de TMB', escrit per Carmen de Celis Ullán, cap responsable de TMB no va anar a l'enterrament. Es veu que aquell dia inauguraven el Trambaix.

Que bèstia, TMB, a vegades.

Sabíem això de l'agror, però no l'humor, negre, que també s'ha vessat durant la vaga. L'acudit que circulava entre els conductors era el següent: 'Ara que hem aconseguit els dos dies de festa, amb qui els passarem bé?' Efectivament, durant la vaga, més d'un conductor, i de dos, s'ha trobat que la dona l'ha deixat, l'ha abandonat. Les parelles no han aguantat que els conductors es llevessin a les tres de la matinada per anar a les cotxeres a frenar esquiroles. No han suportat que no arribessin fins 19 hores més tard, passades les deu del vespre, després d'assistir a l'assemblea. No, no han suportat que, a fi de mes, el sou arribés retallat, o que no arribés. La vaga ha destapat tensions antigues, i tot ha petat.

Que bèsties, les parelles, a vegades.

El periodista Joaquín Roglán, de La Vanguardia, va publicar a mitja vaga un article, més val no recordar-ne el títol, en què reproduïa els comentaris penjats en un bloc d'internet contraris a la vaga. Res a dir. Però resulta que va deixar escrits els telèfons mòbils dels capdavanters sindicals animant la gent, enfadada per les molèsties, a trucar-hi perquè hi aboquessin la ira. 'Y a ver qué pasa', reblava Roglán. Quin mestre, Roglán. I que bèstia que La Vanguardia ho publiqués.

Que bèstia, la premsa, a vegades.

'Llevaba 31 años afiliado a UGT. Me borré estos días, sí. Y como mi, demás compañeros que se han borrao. Porque, dónde están los dos sindicatos de la patronal? No están aquí. Los de la patronal sabéis quién són? Los de la UGT y CCOO.' Això es va sentir, entre aplaudiments, en una de les assemblees de conductors. La frase va quedar gravada al documental 'La lluita d'autobusos de conductors de Barcelona continua.' La frase té el seu què. Té el seu què que els representants sindicals d'UGT i CCOO sigui gent que fa anys que no agafa un autobús. Els famosos alliberats. Gent no afectada personalment per sí es fan dos dies de festa la setmana, o per sí no es fan. No m'estranya, no m'estranya gens

ni mica, que des del primer moment els dos peixos grossos es declararessin contraris a la vaga.

Que bèsties, UGT i CCOO, a vegades.

Durant la vaga diuen que sis-cents conductors van agafar la baixa. Per vagància? Potser sí. O potser per por: tots sabien que anar a la vaga reduïa el sou totalment o parcialment, mentre que agafar la baixa els el mantenia. I es veu que tenien hipoteques per a pagar, que aquestes no fan vaga a fi de mes. Que no tothom està disposat a jugar-s'ho tot.

Que bèstia, la por, a vegades.

La vaga d'autobusos de Barcelona, per molt que l'alcalde Hereu i la premsa afí s'hi entestessin, no ens ha pas fet veure uns conductors radicals, violents i agressius. No. Almenys a mi no. A mi, allò que m'ha ensenyat és la nostra pròpia violència: la de la premsa, la de les parelles, la dels alliberats sindicals. La violència muda i soterrada, poc visible, que ens envolta. La violència, si voleu dir-ne així, del sistema. O dit d'una altra manera: el diable, amics, no anava sobre rodes.

14 maig 2008

Autor: Andreu Barnils
Email: andreu.barnils@partal.cat

Enllaç permanent: <http://www.vilaweb.cat/www/mailobert?id=2854482>